wimaks sai südda ka täis, peälegi kui ta näggi, et naene ka Jummala wilja rohkeste wõttis. Nüüd jaggasid ühtepuhko sanno teine teise kohta, ja ei olnud koggoni ennam üks meel. Mis üks tahtis, pölgas teine, mis üks heaks kitis, laitis teine! Piddi mees metsa minnema puid raiuma, siis naene tahtis heino koio tua; ehk walmistas mees ennast liñna tele, siis naene sundis weskele miñna. Ühhel olli ikka se meel, teisel teine, ja nenda maia läks hukka. Keik tõ sai wihhaga agga polelt tehtud, sest et üsna riid ja taplus nende seas olli. Kül sõimasid, kül wandusid teine teist, ja kui Kirsti siis tullise wihhaga mehhe karwo kargas, kül mees ka siis ommast kohhast jälle panni russikaga ja keppiga pihte, nenda et sedda taplemist keik küllà rahwas immeks ja pahhaks panuid. Siiski nemmad sünnitasid lapsi, agga ei neil olnud lasteks römo, ja et nemmad kül keid tiggedaste särmale pakkusid, siiski ei surm neid wõtnud. Need kaswid

wid kuriaste ülles. Issa ei moistnud, ja emma ei wiitsind neid õppetada; ja se lähhi, et emma wihhaga liga hirmo neile ilmaasjata andis, teggi temma nende südda kõwwaks ja tuimaks. Nemmad näggid ja kuulsid ühtepuhko wannemad wihha piddawad, teine teist sõimawad ja pekswad, egga olnud siis immeks pañna, et nemmad wannematest palio et holind. Kui nemmad kangemaks said, käis iggaüks omma teed, ollid jo norelt wägga riakad ja teggid teistele palio tülli ja waewa.

Nenda olli üks õnneto luggu Kotti Jürri abbi elloga, ja et kül õppetaja külla loetamisse ja nu aial neid maenitses ja kutsus leppitada; ja et kül ka monned wannad ausad külla perrewannemad neid nomisid, siiski ei se mõõtund suggu! Kirsti tigge südda ei añnud paigastki järrel. Pahhandurseks olli se ello iggaühhel, ja neil ennastel kahjuks, sest se lähhi saatsid nemmad jo siin ma peäl enneselle palio õnnetust. Et kuulge, mis

risti